

У понедељак је у Заводу за проучавање културног развоја у Београду одржана врло посећена трибина са темом „Планирање културног развоја – ко су актери, који су нивои, ко се пита“. На трибини су се окупили многи велики играчи српске културне политике – почев од Министра културе, представника јавног сектора - директора музеја, позоришта, културних центара и осталих важних културних институција, па до "актера" из невладиног сектора и независне уметничке сцене.

Као и увек на оваквим скуповима, речено је много тога "тачног" и "корисног", што не значи да то и од раније није било свима познато. Да нам је потребан континуитет културне политике, стручност, одговорност. Да недостаје вредносни систем. Да рад треба процењивати, а резултате вредновати. Да се треба умрежавати, повезивати, бити у току са глобалним тенденцијама итд, итд.

Оно заправо најинтересантније на овом ученом скупу посвећеном планирању развоја српске културе, био је његов језик. Откако је Министар културе у почетном обраћању поздравио учеснике трибине, и међу њима представнике (цитирам) "Ен-Џи-О-ова", у излагањима говорника наставили су да се ређају су се све сами бисери англосрпског новоговора. Дакле, да сумирамо речено: српска култура је "девастирана", а да би смо дошли до добрих пројеката потребан је озбиљан "асесмент" и "консалтинг". Али, притом се треба одлучити да ли смо за "топ-даун" или "ботом-ап" стратегију културног развоја. У сваком случају, нема ништа без "нетворкинга", "лидершипа" и "медијације". Такође, пошто држава нема средстава да све то подржи, треба посебну пажњу обратити на "фандрејзинг". Наравно, никако не треба заборавити да ни "грантови" не помажу много уколико се не спроводе квалитетни "мониторинг" и "евалуација".

Наравно, не ради се баш о свесном и намерном избегавању српског језика са циљем његовог претварања у енглески. Наведени примери су типични представници "помодног речника конференцијске провинијенције", како га је назвала Камил Паља, којима је првобитна сврха да паралишу слушаоца и онога који их изговара представе као надмоћног и стручнијег. Временом, гађање терминима просто постаје навика, а они улазе и у општу употребу, јер ко би, забога, пропустио да звучи учено, нарочито када то

Културни "ботом-даун"

Пише: Јована Папан
среда, 25 март 2009 16:07

није. Тако најгорљивији корсници "англосрпског" постају урбани људи "започетог, а незавршеног образовања", па нема те

ТВ-водителке која би попустила да најави "хепенинг" или политичара који није за "кохабитацију".

Све то је негде разумљиво и неминовно, бар у извесној мери. Наша култура је мала, а и планета је данас мала, па смо просто "уроњени" у енглеско језико окружење. Свако ко покушава да прати светска дешавања у својој области принуђен је малтене и да размишља на енглеском. Српски преводи књига су реткост, још ређи су стручни скупови где се може чути српски језик.

Ипак, мало је и смешно и тужно чути све те "лидере" српског културног развоја како се муче и саплићу покушавајући да говоре на језику исте те културе коју покушавају да спасу. То заправо и јесте она стварна културна политика коју они имплицитно спроводе, онако између (страних) речи. Једино што нема никог да изврши "мониторинг" и "евалуацију" онога што на тај начин српској култури чине.